

Divagacions del tercer pis

La jove del tercer pis era una atractiva estudiant amb un agraït cabell i una dolça veu. Ella era conscient d'això i li agradava utilitzar-ho en els moments indicats, sobretot quan parlava de la seua especialització: els medicaments. No es que fora una fervent seguidora de les malalties, la jove del tercer pis havia estudiat farmàcia, almenys començat. Tenia el tipus de veu pel qual podries passar-te la vida al seu costat només escoltant-la parlar. Però hui, la nostra jove, era alguna cosa més. Hui era sorprenentment indecisa. Feia més d'una hora que estava asseguda en la mateixa posició papallona que li ensenyaren temps arrere, a una classe ,més bé poc productiva, de ioga. Mirava l'armari que, per ser hui, era l'antagonista de la seua vida. I és que hui anava a presentar-se a una audició per a un xicotet paper d'un anunci que es començaria a rodar, passat l'estiu, en la ciutat. Duia setmanes preparant-se a fons repassant cada paraula davant l'espill, però no contava amb la incòmoda possibilitat de presentar-se nua.

—Júlia! —la porta va tremolar davant la vibració d'una veu exterior a la habitació. La de sa mare—. Per l'amor de Déu, se't va a ajuntar el desdejuni amb el dinar!

—El negre serà perfecte —va sentenciar per a si mateixa de manera irrevocable.

Una vegada decentment vestida, la jove del tercer pis, va eixir a corre-cuita cap a la cuina, on una mare molt activa estava esperant-la.

—Mamà, no tinc molta gana —va dir Júlia conforme entrava per la porta.

—Bon dia per a tu també.

—Bon dia mamà —Júlia va rectificar com bona xica mentre la besava en la galta millor situada per a tal propòsit—. Hui no tinc molta gana.

—Així està millor —la mare es desfeia al mínim senyal d'afecte —, no n'hi ha molt.

—A més, he quedat amb Marc al Café, després de l'audició; esmorzaré més tard.

—Quin Café?—va preguntar sa mare mentre li col·locava el bol de cereals en la taula.

—El que està al costat del teatre —va respondre Júlia —. Mare!

—No hi ha tant com sembla, és la llet que ocupa quasi tot l'espai del bol i unfla els cereals. Estàs com una espiga de blat. Júlia! —va continuar —. Al costat del teatre? Filla, per favor, vés amb cura, en eixe barri a soles que hi ha lladregots. La setmana passada van publicar al diari una notícia sobre un xic que li furtaren l'abric, el rellotge i les ulleres. L'abric i el rellotge puc entendre-ho, però Déu sabrà perquè necessitaven les ulleres de vista del pobre xic.

—Però, com saps que eren de vista?—va preguntar la incrèdula filla alhora que seguia remonent els seus cereals.

—Oh, doncs perquè van publicar les paraules del jove i això va ser el que va dir “S'han endut el meu abric, el rellotge i les ulleres de vista” —va citar.

—Aleshores —Júlia va contestar automàticament, ja que hi havia altre objecte físic en l'habitació pel que estava absorta. Portava amb ella la fulla amb el seu text per a l'audició. A penes l'havia soltat en els últims dies, i molt conscienciosament, entre cullerada i cullerada, repetia per a si mateixa: “no hi ha res com un bon suc de taronja al matí!”

—Si parles engolint tindràs gasos —la va reprendre la patidora mare.

—Doncs, per fortuna, ja he acabat. —Júlia va alçar-se ràpidament, i apurant un raspallat dental, es dirigia cap al rebedor, on esperava la seua jaqueta d'entretemps i la bossa. Mentre, sa mare, s'ocupava de perseguir-la i li donava els millors consells que una bona mare podia donar a la seua filla en aquestes ocasions:

—No et fies del temps, que encara que estiga més aclarit, pel matí refresca i amb eixe vestit vas molt despullada, t'has posat les calces?

—Sí —va contestar la filla obrint la porta i eixint al replà —Tornaré a la vesprada.

—Vés amb cura amb tot , filla, per favor, amb tot! I sort, tresor!

La veu es va perdre pel buit de les escales, mentre Júlia, decidida i nerviosa eixia al carrer a la llum del dia on esperava fixar un nou rumb a la seua vida. No es que poguera sentir menyspreu per la mateixa; estava a un curs d'acabar la universitat, tenia un treball d'estiu amb el que poder pagar-se xicotetes escapades de la ciutat, amics amb els que compartir-les i feia quasi un any que tenia una relació estable. En general, estava prou contenta amb el seu camí. Però, la seua romàntica idea de la universitat va resultar un desengany, els diners estalviats al treball d'estiu tristament li arribaven per a una setmana de vacances programades, i Marc... Marc era molt bon xic, la veritat. Així i tot, llegint el diari un diumenge, es va assabentar de l'audició per a l'anunci de suc de taronja. Immediatament, va retallar el tros de paper i el va penjar a la seua habitació. No sabia per què, però no podia apartar la vista d'aquest. Adorava tot; el dibuix, el grafisme, els colors, les paraules. Fins i tot, li encantava el tacte del paper del diari. Podria dir-se que Júlia havia caigut presa d'un enamorament platònic cap a un tros de fulla. Aleshores, a causa de la incompatibilitat d'intercanvi sentimental, la jove ho va considerar un senyal i, trobada la seua nova vocació d'actriu, va decidir provar sort.

Repetint constantment la frase a la seua ment, Júlia entrava a l'estació de metro, on, set minuts més tard, per fi arribava. Entrant al vagó de sempre, es va asseure en un dels seients lliures, donant gràcies al cel que no fora hora punta. Per a no fallar al costum de les últimes setmanes, va traure el full amb el seu diàleg i va començar a rellegir-lo, imaginant-se en escena, quan una veu exterior a la seua ment, va interrompre la fantasia.

—Ets actriu? La meua germana també es dedica al espectacle, quina casualitat!

Júlia va girar el cap per a observar el rostre de la persona del seu costat. Era un jove que, si no tenia la seua mateixa edat, estava molt prop d'aconseguir-ho. No podia dir si era o no era alt, perquè, com ella, estava

assegut, però per l'altura dels muscles en comparació amb els d'ella, apostaria a que sí. La complexió de la seua cara era de naturalesa amable, i vaja, es podia dir que era ben paregut.

—Oh, res d'això! Bo, m'agradaria, si —va contestar Julia, un poc incòmoda al sentir-se tan sobtadament observada—, ara mateixa vaig cap a una audició.

—És el guió no? —el jove va senyalar el full que Júlia tenia a les mans mentre preguntava. Ella li va acostar el full, mostrant-li el contingut —. Suppose que la teua part és la subratllada: “no hi ha res com un bon suc de taronja al matí!” Vaja, sembla molt professional.

Júlia, inconscientment, va ajupir un poc el cap, en part avergonyida per no tindre res més culte que ensenyar, i en part molesta amb la persona que li feia posar en dubte la seua decisió.

—No, no, ho deia de veritat. Bé, jo he sigut un xiquet d'anunci de bolquers; ma mare pensava que de bebè era molt espavilat.

—És una edat difícil —va dir la jove tornant a somriure.

—Com et deia, la meua germana també es dedica al món del espectacle. Ara mateixa està preparant una adaptació teatral de *Moby Dick*.

—*Per allí rebufo!* —va interpretar Júlia riallera.

—Exacte!

—I on serà la representació?

—Al Teatre de les Escoles —va contestar l'interessant jove

—Començarà d'ací un mes, exactament a principis de juny.

—Com! Això és d'una immensa generositat! —Júlia estava tan sorpresa com encantada- Escriure i preparar una adaptació per al teatre dels estudiants del barri. Costarà una fortuna. Però és una iniciativa meravellosa!

—No cregues. Sols requereix una inversió en tela de tul i cartró pedra per al monstre.

—A més actuant sense cobrar? És digne d'admiració.

—Bo, no crec que les criatures tinguen problemes per arribar a fi de mes — va dir el jove, divertit de la idea.

—Crec que no ho entenc. Criatures?

—Clar! La meua germana és professora de primària —va explicar ell—. Has de disculpar-me, però he de mocar-me.

—No és molèstia .

Mentre el desconegut jove s'ocupava de l'enutjosa faena, procurant fer-la de la manera més elegant possible, Júlia jugava amb la flor que penjava de la solapa de la seua jaqueta, i es preguntava qui era el jove amb el que compartia seient, i mentre ocupava el temps d'analitzar-lo més detalladament. Responia, per dir-ho d'alguna manera, al tipus d'home de bellesa clàssica. Vestia uns pantalons de tela marró, a joc amb el jupetí que portava damunt d'una camisa blanca . El conjunt sencer havia sigut testimoni de més d'un canvi generacional, però res d'això li restava frescor al seu rostre d'adolescent.

—Perdona'm, és el canvi de temps —va dir una vegada finalitzat l'acte.

—Al·lèrgia? ; oliveres o tarongers?

—No, refredat comú. Res que pugua sonar especial —va respondre el jove ràpidament per a traure els nassos del tema principal de la conversació—. Bo, per on anava? Ja sé; encara que siguen xiquets de primària, són actuacions amb molt d'encant. Així que ja saps, si vols veure realitzacions tradicionals sols has de passar-te un dia pel Teatre de les Escoles. És tot un espectacle, mon pare també ajuda amb els decorats.

Júlia va somriure amb la idea, però immediatament va tornar a terra i es va adonar que la pròxima parada era la seua.

—És la meua! He de baixar-me ací, encantada de parlar amb tu —va dir mentre s'alçava graciosament per a situar-se cap a la porta.

—Ens veurem per aquesta línia?

—Segur —va contestar Júlia quan la porta s'obria.

—No ens hem presentat.

—No trenquem la màgia. Adéu!

—Sort —va acomiadar-se el jove, més per a si mateix que per a ella, que ja caminava per l'estació de metro —. Francament, té una veu preciosa.

Júlia, que es deixava dur per les fantasies, es va equivocar dues vegades de porta d'eixida, i va causar un xicotet retard al seu planificat horari per a arribar a temps, però no li preocupava massa. Caminava sota l'agraït sol d'un matí de maig sense deixar de pensar: seria tot això part del senyal? Casualment havia entaulat conversació amb un misteriós jove de família seguidora del teatre clàssic, més o menys, el dia de la seua primera audició. No podia evitar pensar d'eixa manera, ja que era el que més alleujava la seua por a actuar davant d'uns crítics per primera vegada en la seua vida. El pànic al canvi que això suposava en la seua rutina era indiscutible. Però s'estava acostant al teatre i ja era hora de tornar a la realitat; com era la frase? Ah, sí: "no hi ha res com un bon suc de taronja al matí!". De sobte la senzilla frase li semblava tota una antologia poètica. Com havia arribat fins al teatre? Parada al carrer li entraren unes imprevistes ganes de fer qualsevol activitat que requeria soledat. La porta s'alçava de manera majestuosa, no sabia dir amb certesa si darrere s'anava a trobar amb Sant Pere o no, ja que tot semblava escapar-se a la seua concepció de les coses. Així i tot, va obrir-la i va entrar a l'auditori; pensar en desgràcies podia ser una empresa additiva.

Júlia va confiar la seua direcció al cartell que deia *Audició* amb una fletxa. En arribar al que semblaven els bastidors, va contemplar unes quantes persones més que estaven citades a la mateixa hora que ella. Per un capritx del destí o fruit d'una magnífica planificació, el torn de Júlia va ser el següent d'anunciar.

—Mateu, Júlia?

—Present.

—A escena.

Caminant molt a poc a poc per l'escenari, podia veure les tres cares dels seus jutges. Eren dos homes i una dona; un dels homes, de mitjana edat, complia tots els tòpics d'un artista: abundant barba, cabell indomable, ulleres de vista negres i gegants, pantalons estrets, jersei desgastat i un bloc groc en les mans on escrivia amb un llapis mentre un altre descansava en la seua orella. Júlia havia aproximat l'edat de l'altre home a uns cent anys, les seues ulleres eren grans per necessitat i, si bé sentia autèntica por per l'artista, aquest altre li resultava entranyable. La dona, responsable de cridar a escena, era també l'encarregada de dirigir la sessió.

—Et presentes per al paper de “Filla dos”, és correcte?

—Correcte.

—D'acord. La que està amb tu a l'escenari és Carla, la nostra ajudant, ella interpretarà la resta de l'anunci. Podeu començar.

Júlia va mirar a la nova xica que tenia al seu costat, asseguda de mala manera al sòl, i que va començar a parlar instantàniament.

—No és cosa per riure que ja comença a refredar. Hauríem d'estar pendents del iaio i els xiquets.

—No hi... Oh, eh, no hi ha res —Júlia mirava incrèdula a la seua companya mentre les paraules lluitaven per eixir —. *There´s nothing like a good orange juice in the morning!*

El silenci va ser immediat, Júlia estava petrificada. Ni els tres jurats ni l'ajudant sabien com respondre ja que mai s'havia donat un cas similar.

—Fantàstica políglota! —va dir l'ancià.

—Senyoreta, s'ha equivocat de text? —va preguntar la dona—. És igual, podeu repetir l'escena.

L'ajudant es va alçar de terra per a tornar a dir la seua frase.

—No és cosa per riure que ja comença a refredar. Hauríem d'estar pendents del iaio i els xiquets.

—No hi ha res com... Un bon... No hi ha res com un bon...

—Et trobes bé? —va interrompre la dona—. Continua per favor, en anglès t'havia quedat molt bé.

—Perdoneu-me.

—Se t'ha oblidat el text? —va preguntar l'artista.

—No, és que... —Júlia, nerviosa, buscava les paraules com si foren part de l'última frase de la seua vida. No podia entendre per què li estava passant això si havia assajat dies sencers, l'espill del seu dormitori era testimoni, ho havia representat a la seua ment milers de vegades, fins i tot va estar a punt de demanar-li a la seua mare que li ajudara en una ocasió—. És que no aconsegueix creure-me'l.

—Quina cosa, jove? —qui parlava ara era l'ancià.

—És que, és una situació tan falsa... Per això no m'eixien les paraules en valencià.

—Com? —l'artista estava començant a impacientar-se. Se sentia molt més irritat ja que havia sigut l'autor de la frase de la polèmica —. Ets actriu, no? I el valencià es la teua llengua materna, no? No entenc el problema.

—És per això! Mai mantindria eixa conversació; però si puc dir-la en anglès, perquè al ser una situació que em costa creure-me-la, és més fàcil en un idioma que no parle. En representar una frase inversemblant en un idioma inversemblant, ja m'ho puc creure. Comprenen?

—No —va contestar l'artista.

—Xiqueta, ho sent molt —va dir la dona disgustada —. Necessitem algú que pugui dir-ho en valencià. Però no et desanimes, els dilluns per la nit donem classes de teatre per a estrangers. Gràcies per vindre.

A la taula del racó, un jove llegia el diari quan el senyal horari de la ràdio va anunciar les onze del matí. Per assegurar-se de la veracitat de l'avís, ho va comprovar amb el seu rellotge, efectivament, era l'hora indicada. Ja distret de la seua lectura, va començar a jugar amb el rellotge, donant-li voltes, llegint les inscripcions en l'esfera platejada, bé, el que de manera comú es coneix com fer temps. La resta de persones de la cafeteria eren siluetes borroses que es menejaven i feien soroll. El so de la porta en obrir-se, va cridar la seua atenció i en veure el vestit negre de la persona que entrava per la porta, un somriure va canviar la seua cara.

—Nena! Estic aquí.

Júlia es va girar cap a la direcció d'on procedia la veu. Marc estava esperant-la assegut a la taula del racó, al costat de la finestra.

—Hola! Encara no has pres res? —va saludar Júlia apurant un bes.

—No, estava esperant-te. Nena, conta'm! Com ha anat la prova?

—Ha anat prou bé. No he aconseguit el paper, no era el tipus de xica que buscaven, però ha sigut un bon exercici.

—Ja, ja, ja! Això és impossible! Com pots no ser el tipus de xica d'algú?

—Ja saps el que vull dir —va dir sentint-se adulada.

—Bo, no et preocupes —Marc li va agafar la mà que tenia sobre la taula acariciant-la —, ja aconseguiràs un altre.

Júlia va somriure, li agradaven les consolacions ràpides, se sentia molt pitjor quan l'altra persona, esforçant-se per intentar posar-se en el seu lloc, es perdia en un parany de falsos alens.

—Ja saps el que t'estime —va respondre al seu somriure.

Ella, tornant a somriure, i plena de tendresa va contestar:

—*Je t'aime aussi.*

—Ja, ja, ja! Nena, m'encanta que sàpigues francès.